

CS

CS

CS

EVROPSKÁ KOMISE

V Bruselu dne 9.2.2011
KOM(2011) 47 v konečném znění

**SDĚLENÍ KOMISE
EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ**

**Druhá zpráva o provádění a fungování režimu malého pohraničního styku zavedeného
nařízením č. 1931/2006**

SDĚLENÍ KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ

Druhá zpráva o provádění a fungování režimu malého pohraničního styku zavedeného nařízením č. 1931/2006

1. Úvod

Nařízení z roku 2006, kterým se stanoví pravidla pro malý pohraniční styk na vnějších pozemních hranicích členských států¹, umožňuje, aby se pro osoby žijící v pohraniční oblasti stanovily odchylky od obecných pravidel hraničních kontrol, která jsou stanovena v Schengenském hraničním kodexu. Cílem je zamezit vytváření překážek pro obchod, sociální a kulturní výměnu či regionální spolupráci se sousedními státy. Nařízení členským státům umožňuje uzavírat dvoustranné dohody se sousedními zeměmi, které nejsou členy EU, za předpokladu, že tyto dohody plně vyhovují parametrům stanoveným v nařízení.

Ve své první zprávě o fungování režimu malého pohraničního styku² Komise uvedla, že „s tím, jak bude v praxi prováděno stále více dohod, budou postupně k dispozici ucelenější informace. Komise je připravena předložit Evropskému parlamentu a Radě v druhém pololetí 2010 novou zprávu o provádění a fungování režimu malého pohraničního styku.“

Komise požádala členské státy o informace o používání a dopadech režimu malého pohraničního styku. Druhá zpráva byla tedy vypracována na základě odpovědí, které poskytlo 18 členských států. Šest členských států (NL, IT, CZ, EL, CY a BG) žádnou odpověď neposkytlo. Lze však konstatovat, že členské státy, které nemají žádné vnější hranice nebo které nehodlají uzavírat dohody o malém pohraničním styku, nevyslovily k provádění a fungování režimu malého pohraničního styku žádné obecné připomínky.

2. KONZULTACE ZALOŽENÉ NA ČLÁNKU 13 NAŘÍZENÍ O MALÉM POHRANIČNÍM STYKU

V této části jsou popsány změny, k nimž v oblasti dvoustranných dohod došlo od zveřejnění první zprávy v červenci 2009.

2.1. Platné dohody

Od přijetí nařízení vstoupily v platnost čtyři dohody o malém pohraničním styku: dohoda mezi Maďarskem a Ukrajinou v lednu 2008, mezi Slovenskem a Ukrajinou v září 2008, mezi Polskem a Ukrajinou v červenci 2009 a mezi Rumunskem a Moldavskem v říjnu 2010. Plně v souladu s nařízením o malém pohraničním styku je pouze dohoda mezi Rumunskem a Moldavskem. Ostatní dohody buď vymezily pohraniční oblast širěji, než povoluje nařízení (HU-UA, v menším rozsahu SK-UA), nebo v rozporu s nařízením vyžadují cestovní zdravotní pojištění (PL-UA).

Kromě toho mezi Slovinskem a Chorvatskem platí dvoustranná dohoda o spolupráci v oblasti pohraničního styku z roku 2001, která je z několika významných hledisek v rozporu s nařízením³. Komise Slovinsko opakovaně požádala, aby tuto dohodu změnilo a zajistilo její

¹ Nařízení č. 1931/2006 ze dne 20. prosince 2006, Úř. věst. L 29, 3.2.2007, s. 3.

² KOM(2009) 383 v konečném znění ze dne 24. července 2009.

³ Podrobnější informace jsou uvedeny v první zprávě o malém pohraničním styku, KOM(2009) 338, s. 6-7.

soulad s nařízením o malém pohraničním styku. Neobdržela však žádné informace o takových změnách ani žádný harmonogram plánovaných změn.

Platnost dohody o malém pohraničním styku mezi Rakouskem a Lichtenštejnskem vyprší vzhledem k tomu, že se Lichtenštejnsko brzy stane součástí schengenského prostoru.

2.2. Dohody, které brzy vstoupí v platnost

- **Polsko – Bělorusko**

Komise obdržela ke konzultacím předlohu dohody a konstatovala, že požadavek na cestovní zdravotní pojištění vyžadovaný pro přechod hranic není v souladu s nařízením. Neobdržela žádnou mapu běloruské pohraniční oblasti, a proto nemohla vyhodnotit, zda vymezení této oblasti odpovídá nařízení. Předloha dohody nebyla pozměněna. Polsko a Bělorusko dohodu podepsaly 12. února 2010. V obou státech nyní probíhá ratifikace. Očekává se, že dohoda vstoupí v platnost na začátku roku 2011.

- **Lotyšsko – Bělorusko**

V srpnu 2009 byla ke konzultacím předána předloha dohody mezi Lotyšskem a Běloruskem. Komise zjistila, že tato předloha neodpovídá nařízení ve dvou bodech: prvním je požadavek na cestovní zdravotní pojištění, druhým je nezařazení povinné podmínky prokázat bydliště v pohraniční oblasti a důvody k častému přecházení hranic. Lotyšsko v prosinci 2010 Komisi informovalo, že 23. srpna 2010 byla dohoda podepsána a že ji Lotyšsko ratifikovalo v říjnu 2010. Předloha dohody nebyla pozměněna.

- **Litva – Bělorusko**

Komise obdržela ke konzultacím předlohu dohody a konstatovala její soulad s nařízením. Litva a Bělorusko dohodu o malém pohraničním styku podepsaly 20. října 2010. Nyní probíhá ratifikace. Očekává se, že dohoda vstoupí v platnost na začátku roku 2011.

- **Norsko – Ruská federace**

Komise obdržela ke konzultacím předlohu dohody a konstatovala její soulad s nařízením. Norsko a Ruská federace dohodu o malém pohraničním styku podepsaly 2. listopadu 2010. Nyní probíhá ratifikace. Očekává se, že dohoda vstoupí v platnost na začátku roku 2011.

2.3. Další konzultace

Komise obdržela ke konzultacím předlohy dohod mezi Lotyšskem a Ruskou federací, mezi Litvou a Ruskou federací a mezi Rumunskem a Ukrajinou. Shledala, že tyto dohody jsou v souladu s nařízením, zatím však nebyly podepsány.

V říjnu 2008 Komise vypracovala připomínky k předlohám dohod mezi Bulharskem a Srbskem a mezi Bulharskem a Bývalou jugoslávskou republikou Makedonií, neobdržela však žádnou další žádost o konzultace.

3. FUNGOVÁNÍ REŽIMU MALÉHO POHRANIČNÍHO STYKU V PRAXI

3.1. Opatření pro usnadnění překračování hranic uplatňovaná členskými státy ve dvoustranných dohodách

Ve své první zprávě Komise dospěla k závěru, že podmínky v dohodách o malém pohraničním styku jsou přísnější než nařízení, z něhož vycházejí. Zjistila rovněž, že v žádné z platných nebo podepsaných dohod nebyla využita celá škála opatření k usnadnění překračování hranic. Od té doby nenastaly žádné skutečnosti, které by toto tvrzení změnily.

Především je omezena délka pobytu v EU. V případech, v nichž je podle nařízení povoleno pobývat v členském státě až tři měsíce za určité období, některé návrhy dohod nebo dohody snižují maximální délku pobytu na 15 dnů za určité období nebo na 90 dnů za období 180 dnů. Ve třech dohodách je požadovaná minimální doba bydliště v pohraniční oblasti stanovena na tři roky, v ostatních dohodách je tato doba stanovena na jeden rok, v souladu s nařízením. Na závěr lze dodat, že povolení pro malý pohraniční styk nejsou vydávána zdarma, jak povoluje nařízení, ale za poplatek v rozmezí od 20 do 35 EUR.

3.2. Využívání dvoustranných dohod obyvateli pohraniční oblasti

S cílem získat přehled o tom, jak občané využívají dohody o malém pohraničním styku, Komise požádala členské státy, aby jí předaly informace o počtu povolení vydaných v poměru k celkovému počtu obyvatel, kteří by na vydání tohoto povolení měli nárok, o počtu zamítnutých žádostí a důvodech zamítnutí, o délce pobytu a o počtu zneužití/odnětí povolení.

3.2.1. Počet vydaných povolení

	<i>Počet povolení</i>	<i>Období⁴</i>	<i>Celkový počet oprávněných obyvatel</i>	<i>Vydaná povolení v poměru k počtu oprávněných obyvatel</i>
<i>Maďarsko</i>	58 055	1/2008–5/2010	400 000–450 000	Přibližně 13 %
<i>Polsko</i>	31 652	7/2009– 3/2010	1,2 milionu	Přibližně 2,7 %
<i>Slovensko</i>	1 106	9/2008–6/2010	415 000	Přibližně 0,3 %
<i>Rumunsko</i>	20.308	10/2010–12/2010	1,2 milionu	Přibližně 2 %
<i>Slovinsko</i>	15 623 v současné době platných pasů pro malý pohraniční styk		250 000	Přibližně 6,2 %

Dohody hojně využívají lidé, kteří bydlí u rumunských hranic, kvůli silným vazbám mezi Rumunskem a Moldavskem a mezi Rumunskem a Maďarskem, protože většina uživatelů povolení patří k maďarské menšině a je s Maďarskem výrazně spojena. Lidé žijící u hranic Slovinska a Polska využívají povolení méně často a mezi obyvateli oblasti kolem slovenských hranic je využití nejnižší.

3.2.2. Zamítnuté žádosti

Maďarsko od prosince 2007 do května 2010 zamítlo 836 žádostí, výhradně na základě záznamů v systému SIS nebo zákazů vstupu do země nebo pobytu v zemi. **Polsko** od července 2009 do března 2010 zamítlo 272 žádostí, většinou na základě záznamů v SIS, ale rovněž proto, že žadatelovo povolení bylo ještě platné. **Slovensko** od září 2008 do června 2010 zamítlo 169 žádostí, zejména proto, že žadatelé neuvedli žádné přijatelné ekonomické důvody častého překračování hranic, což je podmínka stanovená v nařízení. **Rumunsko** od

⁴ Tato období jsou různě dlouhá, protože se liší data vstupu dohod v platnost.

října do prosince 2010 zamítlo 972 žádostí, zejména proto, že žadatelé neuvedli žádné přijatelné důvody častého překračování hranic, nebo se mělo za to, že představují riziko z hlediska nedovoleného přistěhovalectví.

Procento zamítnutých žádostí se tedy pohybovalo od 13 % (SK), přes 4,7 % (RO) po 1,4 % (HU) a 0,85 % (PL). Lze ho tedy považovat za relativně vysoké na Slovensku, nízké v Rumunsku a velmi nízké ve zbývajících dvou členských státech. Hlavními důvody odmítnutí byly záznamy v systému SIS nebo skutečnost, že žadatelé nebyli schopni udat přijatelné důvody pro časté překračování hranic.

Slovinsko Komisi informovalo, že žádosti oficiálně nezamítá: žadatelé místo toho stáhnou svou žádost, když jsou informováni, že nesplňují stanovené podmínky.

3.2.3. Délka pobytu a počet přechodů hranic

Nařízení o malém pohraničním styku povoluje maximálně tříměsíční nepřerušovaný pobyt. Vzhledem k tomu, že se o tomto tématu značně diskutovalo při jednáních v roce 2006, měla Komise zájem o získání informací o délce pobytu držitelů povolení v rámci malého pohraničního styku v jednotlivých státech. Vzhledem k tomu, že nařízení o malém pohraničním styku rovněž osvobozuje držitele povolení od vyznačování přechodů hranic razítkem do pasu, bylo samozřejmě nemožné získat tyto informace porovnáním vstupních a výstupních razítek.

Maďarsko, Polsko, Slovensko a Rumunsko ověřují skutečnost, zda držitelé povolení vydaného v rámci malého pohraničního styku neporušují pravidlo tříměsíčního pobytu, pomocí svých vnitrostátních systémů evidence vstupu na území a opuštění území, které jim umožňují vypočítat délku pobytu. Tyto členské státy proto mohly poskytnout užitečné informace o počtu přechodů hranic a průměrné délce pobytu.

Maďarsko nemá k dispozici podrobné údaje o počtu přechodů hranic, ale uvedlo, že povolení se v praxi využívají každý den nebo obden a průměrná délka pobytu činí jeden den. Od července 2009 do února 2010 uskutečnily osoby s povolením vydaným v režimu malého pohraničního styku přibližně 1 550 000 přechodů hranic. Pokud jde o souhrnnou délku pobytu za šestiměsíční období ode dne prvního překročení hranic, jedná se v případě držitelů povolení téměř vždy o pobyt v maximální délce tří měsíců.

Polsko od července 2009 do dubna 2010 zaregistrovalo 883 696 přechodů hranic uskutečněných držiteli povolení, tato čísla mají vzestupnou tendenci. Průměrný počet vstupů do Polska na jednoho držitele povolení je 20,4 a průměrná délka pobytu je 6 hodin.

Slovensko uvedlo, že držitelé povolení zůstávají obvykle jeden nebo dva dny.

Rumunsko nezaslalo informace o počtu uskutečněných přechodů hranic a délce pobytů.

Slovinsko nemá k dispozici přesné informace o četnosti přechodů hranic držiteli povolení. Držitelé povolení mohou zůstat ve vymezené pohraniční oblasti až sedm po sobě jdoucích dnů, většina z nich se však vrací ještě týž nebo druhý den.

Z výše uvedených informací je jasné, že držitelé povolení vydaného v rámci malého pohraničního režimu překračují hranice velmi pravidelně a zůstávají za hranicemi jen několik hodin nebo jeden či dva dny za sebou. Tam, kde je režim malého pohraničního styku uplatňován, tedy splňuje svůj cíl usnadnit výměnu a spolupráci přes hranice a skutečně usnadňuje život lidí bydlících v pohraničních oblastech.

3.2.4. Případy zneužití a odnětí povolení

Maďarsko uložilo pokutu 16 občanům Ukrajiny za překročení délky povoleného pobytu v období od ledna do dubna 2010 a odepřelo vstup v 1 231 případech, protože dotyčné osoby již v Maďarsku během šestiměsíčního období pobývaly tři měsíce. V roce 2009 byla odňata dvě povolení a v prvních pěti měsících roku 2010 čtyři. Kromě toho bylo 18 povolení považováno za neplatné, protože jejich držitelům bylo po vydání povolení zakázáno vstupovat na maďarské území nebo na něm pobývat.

Polsko v období od července 2009 do dubna 2010 zjistilo 15 případů zneužití. V devíti případech se jednalo o pobyt mimo pohraniční oblast, v pěti případech o překročení povolené délky pobytu a v jednom případě o nelegální zapojení do ekonomické činnosti v Polsku. Osobám, které takto zneužily povolení vydané v rámci malého pohraničního styku, bylo nařízeno opustit Polsko a jejich povolení bylo zrušeno. Od července 2009 do března 2010 bylo přijato 39 rozhodnutí o odnětí povolení, což odpovídá 1 % celkového počtu povolení vydaných v daném období.

Slovensko v období od září 2008 do června 2010 zjistilo jeden případ zneužití povolení. Dotyčná osoba byla vyhoštěna ze země. Ve stejném období bylo odňato 11 povolení.

Slovinsko v roce 2009 zjistilo 11 případů zneužití povolení, které se týkaly pašování, nelegálního přistěhovalectví a pobytů mimo určenou pohraniční oblast. Sankce vycházejí z vnitrostátních právních předpisů a zahrnují dočasné odnětí povolení.

Rakousko ohlásilo jeden zjištěný případ zneužití povolení, které Slovensko vydalo v rámci malého pohraničního styku občanovi Ukrajiny. Rakouští úředníci, kteří se účastnili společných operací, kromě toho zjistili několik případů zneužívání povolení, která občanům Ukrajiny vydalo v rámci malého pohraničního styku Maďarsko (překročení povolené délky pobytu). Ostatní členské státy⁵ nezaznamenaly žádné jiné případy zneužití povolení.

Slovensko rovněž oznámilo, že zjistilo, že někteří občané Ukrajiny u sebe měli několik povolení, která jim v rámci malého pohraničního styku vydaly různé členské státy, a používali je k přechodu některých vnitřních hranic (HU-SK, PL-SK). Slovensko přijalo opatření k trestání takového jednání. Komise se domnívá, že takové přechody hranic nejsou v rozporu s režimem malého pohraničního styku, pokud dané osoby zůstávají v příslušných pohraničních oblastech.

Rumunsko od října do prosince 2010 zjistilo 27 případů zneužití povolení. Proto bylo 22 povolení odňato a bylo vydáno pět rozhodnutí o navrácení.

Komise dospěla na základě výše uvedených čísel k závěru, že při praktickém provádění dohod o malém pohraničním styku je počet zneužití povolení relativně nízký. Zejména neexistují žádné důkazy o tom, že by držitelé povolení vydaných v rámci malého pohraničního styku v rozporu s pravidly tohoto režimu systematicky cestovali do jiných členských států.

⁵ BE, CH, DE, EE, ES, FR, LT, LV, MT, NO, PT a SE.

4. TÉMATA SLEDOVANÁ V NÁVAZNOSTI NA PŘEDCHOZÍ ZPRÁVU

4.1. Vymezení pohraniční oblasti

4.1.1. Obecně

Polsko⁶ vyzvalo ke změně způsobu, jakým nařízení vymezuje pohraniční oblast⁷. Polsko se domnívá, že současné vymezení rozděluje ucelené oblasti a vyčleňuje politická a ekonomická centra.

Vymezení způsobilé hraniční oblasti bylo jedním z nejobtížnějších bodů jednání při přípravě předlohy nařízení o malém pohraničním styku v roce 2006. Přestože bylo třeba usnadnit pohyb přes hranice, bylo nutné přihlížet rovněž k bezpečnostním požadavkům celého schengenského prostoru, protože režim malého pohraničního styku představuje výjimku z obecných pravidel pro překračování vnějších hranic.

Komise uvedla, že je ochotna jednat o tom, zda je vymezení pohraniční oblasti dosti pružné. Její návrh však nevyvolal žádnou diskusi a žádný jiný stát kromě Polska nepožádal v odpovědi na dotazník rozeslaný při přípravě této zprávy o změnu vymezení pohraniční oblasti. Jeden členský stát se naopak domnívá, že by se vymezení nemělo měnit a že by Komise měla pečlivě kontrolovat, zda dvoustranné dohody jsou v souladu s nařízením, zejména pokud jde o vymezení pohraniční oblasti.

Komise se proto domnívá, že současné vymezení pohraniční oblasti (tedy třicetikilometrová oblast, kterou lze výjimečně rozšířit na 50 km) představuje přijatelný kompromis.

4.1.2. Kaliningradská oblast

Po rozšíření EU v roce 2004 se Kaliningradská oblast Ruské federace stala enklávou v rámci EU. Oblast má přibližně jeden milion obyvatel, z nichž zhruba 430 000 žije v hlavním městě Kaliningradu.

V posledních měsících Polsko⁸ (nejen jednostranně, ale také společně s Ruskou federací⁹) žádalo o změnu nařízení o malém pohraničním styku „s ohledem na specifickou situaci Kaliningradské oblasti“.

Polsko upozornilo, že přesné dodržování nařízení by Kaliningradskou oblast rozdělilo na tři části, na jednu by se vztahovala dohoda o malém pohraničním styku s Polskem, na druhou dohoda s Litvou a jedna by dohodami nebyla pokryta vůbec, protože leží mimo hraniční oblast. Polsko proto navrhuje upravit nařízení tak, aby umožnilo zahrnout celou Kaliningradskou oblast.

Komise členským státům připomíná, že EU v minulých letech přijala řadu konkrétních iniciativ, které svědčí o její ochotě usnadnit pohyb obyvatel Kaliningradu. Mezi tyto iniciativy patří doklad k usnadnění průjezdu (FTD) a doklad k usnadnění průjezdu po železnici

⁶ Naposledy dopisem ministra zahraničních věcí Sikorského a ministra vnitra a správy Millera, který byl Komisi a členským státům zaslán v září 2010.

⁷ V čl. 3 odst. 2 nařízení je uvedeno: „pohraniční oblastí“ (se rozumí) oblast do vzdálenosti nejvýše 30 kilometrů od hranice. Místní správní celky, které mají být považovány za pohraniční oblast, určí dotyčné státy ve svých dvoustranných dohodách uvedených v článku 13. Pokud se část takového celku nachází více než 30 kilometrů od hraniční linie, avšak ne více než 50 kilometrů, považuje se přesto za část pohraniční oblasti;“

⁸ Dopis ministra zahraničních věcí Sikorskiho a ministra vnitra a správy Millera zasláný členským státům a Komisi v září 2010.

⁹ Prohlášení polského a ruského ministra zahraničních věcí, Sikorského a Lavrova, o „fungování pravidel malého pohraničního styku v případě Kaliningradské oblasti Ruské federace a přilehlých území Polské republiky“ ze dne 6. dubna 2010.

(FRTD)¹⁰, které usnadnily cestování mezi Kaliningradem a ostatními částmi Ruska, dohoda mezi EU a Ruskem o usnadnění vydávání víz z roku 2007¹¹, která zjednodušuje vydávání krátkodobých víz pro všechny ruské občany cestující do zemí schengenského prostoru. Komise doporučila dohodu o usnadnění vydávání víz přepracovat, zlepšit a zavést další usnadnění pro všechny občany, včetně obyvatel Kaliningradu.

Specifická poloha Kaliningradu by však podle názoru Komise mohla být důvodem ke změně nařízení o malém pohraničním styku, která by umožnila považovat celou Kaliningradskou oblast za pohraniční oblast. Předešlo by se tak umělému rozdělení oblasti, které části jejích obyvatel znemožňuje požívat výhod malého pohraničního styku. Bylo by to přínosné i pro posílení regionální spolupráce. Komise je tedy ochotna projednat takovou změnu s členskými státy a Evropským parlamentem.

Prozatím Komise Polsku a Ruské federaci, stejně tak jako Litvě a Ruské federaci, doporučuje uzavřít bilaterální dohody na základě současného nařízení, což by občanům Kaliningradské oblasti okamžitě usnadnilo cestování. Komise rovněž velmi doporučuje vyhnout se uzavření takových dohod, které by nebyly v souladu s podmínkami platného nařízení.

4.2. Cestovní zdravotní pojištění

Polsko od roku 2008 požaduje změnu, která by od držitelů povolení k využívání režimu malého pohraničního styku vyžadovala cestovní zdravotní pojištění. Ve všech dohodách, které Polsko již uzavřelo, je takový požadavek dokonce obsažen. Polsko se obává, že pokud by držitelé povolení vydávaného v rámci malého pohraničního styku neměli toto pojištění, překračovali by hranice pouze za účelem naléhavého lékařského ošetření.

Komise ve své první zprávě o provádění nařízení uvedla, že zařazení požadavku na cestovní zdravotní pojištění do dvoustranných dohod by bylo v rozporu s nařízením o malém pohraničním styku. Článek 4 ani článek 9 nezmiňují možnost vyžadovat cestovní zdravotní pojištění. Cílem těchto článků je usnadnit cestování zjednodušením podmínek vstupu a podmínek pro vydávání povolení v rámci režimu malého pohraničního styku. Například osvobozují od povinnosti poskytnout důkaz o prostředcích k obživě. Kromě toho vízový kodex vyžaduje, aby žadatelé o vízum uzavřeli cestovní zdravotní pojištění, ale držitelé povolení v rámci malého pohraničního styku jsou od vízové povinnosti výslovně osvobozeni. Kromě toho členské státy, jejichž dohody o malém pohraničním styku (v souladu s nařízením) nepožadují cestovní zdravotní pojištění, nenahlásily žádný případ, kdy by držitelé povolení v rámci režimu malého pohraničního styku bez zdravotního pojištění využili naléhavou lékařskou péči během pobytu na jejich území.

S ohledem na výše uvedené se Komise domnívá, že je třeba zvážit jiná řešení, například uzavřít mezi členskými státy a dotčenou třetí zemí dohodu o úhradě případných nákladů na zdravotní péči.

5. ZÁVĚR

Režim malého pohraničního styku existuje čtyři roky a v současné době jsou v platnosti stále pouze čtyři dohody uzavřené podle příslušného nařízení. Očekává se však, že během několika dalších měsíců začnou platit tři další dohody, mezi Polskem a Běloruskem, Litvou a Běloruskem a Norskem a Ruskem. Znamená to, že dané členské státy považují tento režim za přínosný pro přeshraniční obchod, sociální a kulturní výměny a regionální spolupráci.

¹⁰ Nařízení č. 693/2003 ze dne 14. dubna 2003, Úř. věst. L 99, 17.4.2003, s. 8.

¹¹ Úř. věst. L 129, 17.5.2007, s. 27.

Komise se na základě relativně omezeného množství dostupných informací domnívá, že režim malého pohraničního styku v praxi dobře funguje, protože výrazně usnadňuje život občanů žijících blízko vnějších pozemních hranic a je jen zřídka zneužíván.

Komise se proto domnívá, že nařízení o malém pohraničním styku zaručilo rovnováhu mezi usnadněním pohybu a obavami o bezpečnost celého schengenského prostoru. Komise proto nehodlá podat návrhy na změny nařízení o malém pohraničním styku, které by nově vymezily pohraniční oblast nebo zavedly požadavek na cestovní zdravotní pojištění. Komise proto žádá členské státy, jejichž dohody nejsou v souladu s nařízením, aby je změnily postupem stanoveným v článku 13 nařízení. Pokud nebudou změny provedeny, Komise bude nucena použít pravomoci, které jí svěřuje Smlouva, aby zajistila konsistentní a správné uplatňování práva EU.

Ve specifickém případě Kaliningradu je Komise nakloněna změně nařízení o malém pohraničním styku, která by umožnila zahrnout celou Kaliningradskou oblast, pokud se k takovému závěru dospěje v diskusích mezi členskými státy a Evropským parlamentem.